

Ο αββάς Ποιμήν για τη μετάνοια.

Από το Γεροντικό.

Μετάνοια.

Ένας αδελφός ζήτησε τη γνώμη του αββά Ποιμένος λέγοντας: «Έκανα μία μεγάλη αμαρτία και θέλω να μετανοήσω (*) τρία χρόνια». «Είναι πολύ», του είπε ο γέροντας, και ο αδελφός τον ρώτησε: «Μόνο έναν χρόνο;» Ο γέροντας και πάλι απάντησε: «Είναι πολύ». Οι άλλοι που ήταν εκεί είπαν: «Μέχρι σαράντα μέρες;» «Είναι πολύ», ξαναείπε· «εγώ λέω ότι, αν ο άνθρωπος μετανοήσει με όλη του την καρδιά και δεν ξανακάνει πια την αμαρτία, και σε τρεις μέρες τον δέχεται ο Θεός».

Είπε ο αββάς Ποιμήν: «Αν αμαρτήσσει κάποιος και αρνηθεί λέγοντας: “Δεν αμάρτησα”, μην τον ελέγξεις, γιατί, αν το κάνεις, του κόβεις την προθυμία. Αν όμως του πεις: “Μην αποθαρρύνεσαι, αδελφέ, αλλά από εδώ και πέρα να φυλαχτείς”, παρακινείς την ψυχή του στη μετάνοια».

Άλλη φορά ο αββάς Ποιμήν είπε ότι κάποιος ρώτησε κάποτε τον αββά Παΐσιο: «Τι να κάνω με την ψυχή μου που είναι αναισθητη και δεν φοβάται τον Θεό;» Εκείνος του αποκρίθηκε: «Πήγαινε, προσκολλήσου σε άνθρωπο

που έχει φόβο Θεού, και καθώς θα μένεις κοντά του, θα διδάξει και εσένα να φοβάσαι τον Θεό».

Κάποιος αδελφός ρώτησε τον αββά Ποιμένα: «Αν ένας άνθρωπος πέσει σε κάποιο αμάρτημα και μετανοήσει, τον συγχωρεί ο Θεός;» Ο γέροντας του αποκρίθηκε: «Ο Θεός που έδωσε εντολή στους ανθρώπους να το κάνουν αυτό, δεν θα το κάνει πολύ περισσότερο ο ίδιος; Γιατί αυτός έδωσε εντολή στον Πέτρο να συγχωρεί ως εβδομήντα φορές το επτά (Ματθ. 18:22)».

Κάποιος αδελφός είπε στον αββά Ποιμένα: «Αν πέσω σε αξιοδάκρυτο παράπτωμα, με κατατρώει ο λογισμός μου και με κατηγορεί λέγοντας: “Γιατί έπεσες;”» Ο γέροντας του απάντησε: «Αν, την ώρα που ο άνθρωπος πέσει σε σφάλμα, πει “Αμάρτησα”, αμέσως παύει ο λογισμός».

Άλλος αδελφός ρώτησε τον αββά Ποιμένα: «Τι σημαίνει να μετανοήσει κανείς για την αμαρτία του;» Ο γέροντας απάντησε: «Το να μην την ξανακάνει. Γι’ αυτό και οι δίκαιοι ονομάστηκαν άμωμοι (Ψαλμ. 118:1), γιατί άφησαν τις αμαρτίες και στράφηκαν στις αρετές».

Είπε ο αββάς Ποιμήν: «Ο άγιος αββάς Αντώνιος είπε ότι το μεγάλο κατόρθωμα του ανθρώπου είναι να αναλαμβάνει την ευθύνη για το σφάλμα του μπροστά στον Κύριο και να περιμένει πειρασμό μέχρι την τελευταία του αναπνοή».

Άλλοτε είπε: «Αυτή η φωνή κράζει στον άνθρωπο ως την τελευταία του αναπνοή· “Σήμερα να επιστρέψετε” (***)».

(*) Εννοεί μετάνοια έμπρακτη: με εγκλεισμό, αυστηρή νηστεία, προσευχή, δάκρυα, συντριβή κλπ.

(**) Πρβ. Ψαλμ. 89, 3: και είπας· επιστρέψατε, υιοί των ανθρώπων.

Από το βιβλίο: Το Γεροντικό, τόμος Α', μετάφραση. Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 2013, σελ. 241 (Αββάς Ποιμήν 12, 23, 65, 86, 99, 120, 125, 192).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>